

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرندانو مورس - Fernando Morais

برگردان از: حمید محوی

۱۳ مارچ ۲۰۱۳

دوسیه هوگو چاوز

۶

«ما همه چاوز هستیم حتی بدون چاوز»

در وضعیتی که دولت ونزولا اجرای طرحی را که طی اکتوبر ۲۰۱۲ پیروزمندانه از صندوق رأی خارج شد، آماده می کند، و چاوز در بستر بیماری تصمیمات نهایی را مطرح کرده و بازگشتش را از کوبا آماده می کند. نشریات اروپایی هنوز به «پس از چاوز» باور دارند، یعنی موضوعی که حاکی از نفی رأی دهندگان است.

چند روز پیش صدها هزار ونزولائی مرکز کاراکاس را به تصرف خود درآوردند تا به جای رئیس جمهور هوگو چاوز که به دلیل معالجه بیماری اش در کشور حضور ندارد، اداره امور را به دست گیرند. توده های مردم با لباس های رنگارنگ و سر و صدا پیرامون کاخ میرافلورس تجمع کردند، آنها، مردم، پوشیده از رنگ های سرخ و زرد و آبی

اقیانوسی و سبز جنگل های آمازونی و سفید...، تفنگ تهاجمی آکا ۴۷ به دست نداشتند، کوکتل مولوتوف نیز حمل نمی کردند، ولی با سلاحی دیگر و قدرت آتشی بسیار برتر آمده بودند : قانون اساسی ملی.

با لباس و شال ریاست های جمهوری توده ها، از کاغذ ها حتا، بافته شده با دستهای مردمی، بی آن که شعارهای خون چکان سر دهند، یک صدا یک فریاد از زبان مردم و با زبان مردم یکپارچه جبهه پوش از جبهه ریاست های جمهوری توده های بیدار از تبار بولیوار در قرن بیست و یکم امیدهای سوسیالیسم، به جهانیان چنین گفتند : «ما همه چاوز هستیم، ما همه چاوز هستیم»

رسانه های دست راستی چنین واقعه ای را به تمسخر گرفته و «صحنه رئالیسم جادویی» نامیدند. اگر چاوز دیکتاتور است و اقتصاد ونزوئلا در حال مرگ به سر می برد - چیزی که ۹ روی ۱۰ در نشریات برزیلی دائماً تکرار می کنند - چرا «ابلیس» این همه مردمی است؟

برچسب های بی موردی مانند «پوپولیسیم» و «کودیلیسیم» اندک اندک تأثیر خودشان را از دست می دهند زیرا چنین برچسب هائی دیگر قادر نیست توضیح دهد که چرا چاوز و دولت او ۱۶ بار فرآیند تحولات را به آزمون گذاشتند - با انتخابات و همه پرسی، و تنها یک شکست را در پرونده خودشان به ثبت رساندند. آخرین پیروزی ماه دسمبر روی داد، وقتی که چاوز در کوبا بود : چاویست ها ۲۰ پست از ۲۳ پست دولتی در دولت ونزوئلا را از آن خود ساختند.

هر فردی اگر بخواهد از کشور بازدید کند و مسائل و موارد را به شکلی که واقعاً هستند ببیند، بی آن که پیش داوری خاصی داشته باشد و تحت تأثیر نظریات پیش ساخته نباشد، می تواند آن چه را که رسانه ها نشان نمی دهند، ببیند. هر شهروند متوسط برزیلی، که خواهان اطلاعات مستقل درباره ونزوئلا باشد، کاملاً غافلگیر خواهد شد.

طی ۱۴ سال چاویسم، میزان بی سوادی به صفر رسیده است. طی دو دهه اخیر ۳۵۰۰۰۰ خانه اجتماعی ساخته شده که نیمی از آن با همکاری انجمن های سازمان یافته امکان پذیر شده است.

شمار پزشکان برای ۱۰۰۰۰۰ از شهروندان از ۱۸ به ۵۸ پزشک رسیده است. تنها نظام پزشکی در بخش اجتماعی ۱۰۰۰۰۰ پزشک را در استخدام خود دارد که تقریباً ۳۰۰۰۰ نفر از آنها کوبائی هستند و از پنج سال پیش در محلات فقیر نشین در اطراف کاراکاس به شکل رایگان به نیازهای هزاران مراجعه کننده پاسخ می گویند. میزان مرگ و میر نوزادان از ۲۵ به ۱۳ در هزار تولد رسیده است و ۹۶ درصد از مردم به آب آشامیدنی دسترسی دارند.

اوج این سیاست های اجتماعی که به مدیریت چاوز به اجرا درآمد، در ارقامی دیده می شود که تحقیقات کمیسیون اقتصادی در سازمان ملل متحد برای امریکای لاتین و کارائیب منتشر کرده است : از ۱۸ کشور امریکای لاتین، ونزوئلا کشوری است که کمترین میزان نابرابری اجتماعی را نشان می دهد.

چنین موردی مخالفان را خاموش ساخته و خلع سلاح می سازد، یعنی رویکردی صلح جویانه به سوی سوسیالیسم ، توسط یک کاتولیک واقعاً مؤمن که طی ۱۴ سال گذشته بر اساس فرآیندی خاص مدیریت شده، و نهادها به خوبی عمل کرده اند، بی آن که جوخه اعدامی وجود داشته باشد، بی آن که زندانی سیاسی وجود داشته باشد و نشریات نیز از آزادی تمام و کمال بهره مند بوده اند.

اغراق می گویم؟ آنهایی که تردید دارند می توانند به سایت زیر مراجعه کنند تا ببینند که چگونه دو روزنامه مهم اپوزیسیون کشور چگونه درباره چاوز و دولت او هر روز مطلب می نویسند و منتشر می کنند.

<http://www.eluniversal.com> et <http://www.el-nacional.com>

نظریه ای که می گوید انقلاب بولیواری با هوگو چاوز جان سالم به در نخواهد برد، به آرزوها و فرافکنی های همانهایی تعلق دارد که کودتای ۲۰۰۲ را به راه انداختند، برگزیدگانی در نوستالژی ونزوئلای دوران قدیم به سر می

برند. همانهایی که با پول نفت تنها حساب های خودشان را در سویس و میامی تغذیه می کردند، و مثل امروز با طرح های اجتماعی بیگانه بودند.

مانند میلیون ها ستایشگران فرآیند ونزولائی دیگر، آرزومندم که هوگو چاوز در نبرد علیه سرطان پیروز شود و هر چه زودتر سگان را به دست بگیرد. می دانم که رئیس جمهور مانند هر انسان دیگری فنا پذیر است. و باز هم می دانم، که انقلاب بولیواری که او برپا و هدایت کرد، ادامه خواهد یافت. کی زنده خواهد ماند خواهد دید.

گاهنامه هنر و مبارزه

۱۱ مارچ ۲۰۱۳

دوسیه هوگو چاوز در انوستیگ-اکسیون

(سایت میشل کولن)

۶

۶ مارچ ۲۰۱۳